

[Aksel Møller.]

vidt jeg kan se, har man nu kun sikkerhed for, at tvangslånspolitikken vil blive fortsat.

Når jeg tænker på alt det, som den højtærede minister uden portefølje hr. Viggo Starcke og hans venner gennem tiderne har sagt om alt dette, også i tiden lige op til valget, tror jeg, at det er dem, som Politikens husdigter i dag tænker på med det lille vers:

„Det største af alle de ønsker,
som jeg til dato har haft,
er dette at kunne holde min mund
med tilbagevirkende kraft.“

Nej, det, som er sket, er, at retsforbundet har udleveret sig til en regering, som vel ikke i sin sammensætning er socialdemokratisk, men en regering, hvori magtcentret ligger hos socialdemokratiet, og hvis politik på de afgørende punkter i de forslag, vi har set, er socialdemokratisk.

Den højtærede minister uden portefølje hr. Viggo Starcke ville gerne føle det, som om der var blevet dannet et nyt landshold. Jeg må til det ærede medlem hr. Erik Eriksen sige, at folk fra landsholdet bliver næppe betroet den opgave at være linjevogtere. Det betros til neutrale, der ofte hentes fra et fjernt udland, så ingen kan være i tvivl om deres neutralitet. Alligevel halter den højtærede ministers sammenligning. Der findes ikke noget landshold, hvorpå der er nogen spillere uden portefølje. Hver spiller har sin plads, som han skal dække. Nå, lad det nu være. Det, der er mere afgørende i sammenligningen er, at på et sådant hold giver man bolden over til dem, der er bedst placeret, og det er så tydeligt, at det har retsforbundet ikke været, da spillet begyndte, det er så tydeligt, at bolden spilles af socialdemokratiske ledere. (*Fiskeriministeren* [Oluf Pedersen]: Nå!). Nå, trøster den højtærede fiskeriminister sig med. Det er den allerbilligste og korteste trøst, man kan få, hvis man kan trøste sig med det. Protokollen viser, at retsforbundet ikke har fået nogen bold. Det er såmænd ikke min hensigt at irritere retsforbundet med disse bemærkninger. Jeg vil blot forsøge at skaffe historisk klaring, fordi det også kan betyde noget for den politiske bedømmelse, det politiske arbejde i dette

ting fremover. Derfor er motivet til det, retsforbundet har gjort, ganske uforståeligt.

Det ærede medlem hr. A. C. Normann prøvede for sit vedkommende at forklare og forsvare den situation, det radikale venstre var kommet i. Det, som var særlig interessant i hans bemærkninger, var de undskyldninger, han prøvede på at mobilisere for, at det radikale venstre havde blacklistet de konservative. Han sagde sådant noget som, at konservativ deltagelse ville vanskeliggøre det at samle flertal her i tinget for kriseforanstaltningerne. Ja men det vanskeliggjorde ikke at skaffe et flertal i tinget for kriseforanstaltningerne i 1950-53, da konservative deltog i regeringen. For mig lyder denne forklaring som en udflygt, så meget mere som den højtærede økonomiminister hr. Bertel Dahlgaard i dag ligesom i går understregede det udmærkede samarbejde, som fandt sted imellem partierne i mange af vore kommuner. Derude er der ingen vanskeligheder ved at skaffe den brede samling og det brede flertal, selv når konservative er med. Hvorfor skulle der have været det her? Hvad er den sande forklaring? Den er, at med denne underfundighed — jeg kender ikke noget bedre ord til at karakterisere det middel, som blev bragt i anvendelse — hindrede det radikale venstre det ærede medlem hr. Erik Eriksen i at danne den stærkest mulige mindretalsregering. Det var taktiske synspunkter og ikke saglige synspunkter og ikke fremsynede synspunkter, som førte til det radikale venstres beslutning.

Hvad er der altså sket: det radikale venstre, som advarede imod blokdannelser, sidder i en blok og sidder så fast i denne blok efter alt, hvad vi har hørt i går og i dag, at det radikale venstres uafhængighed er sat i pant. Den højtærede økonomiministers smil er indadvendt! Jeg ved udmærket vel, hvor værdifulde årene med en selvstændig politik har været for ham og for det radikale venstre, men vi ved også meget vel nu, hvis vi da kan stole på alt, hvad der er sagt, at det radikale venstre ikke længere er uafhængigt. Må jeg spørge: er det radikale venstre uafhængigt over for tvangslånet? Har det radikale venstre nogen mulighed for i regeringen at sige, at dette forslag må opgives? Det har mødt en sådan